

Меланія Момот

ММ – Якраз, як оце почалася розкулачка, знаєте, в '29-30-му, оцих роках, '31-ий – то багато повимирало, багато... І ми ж були пухлі, як би нас не викрали, то ми б померли. Дуже багато пережили, дуже багато. Навіть не можна пригадати. Мені не віриться, що я до цих пор дожила.

Нас розкулачили, то розкулачили мамину родину в '28-му році. То її два братика забрали в Мелітопольську тюрму і там постріляли – дядю Павла і дядю Грицька, а нас розкулачили в '30-му році. Їх в '28-му, нас у '30-му. А в '29-му році, 12 лютого покаялась моя мама і лишила нас п'ять сиріток, дівчаток. Найстаршій 13 років, а наймолодшій 5 місяців. А мені в той час було 11 років і 11 день.

Все винесли з хати і продали хто больше там, а то забрали в колгосп, знаєте. А ми осталися без нічого і попухли. А тоді оця, що була нашою мамою уже, другою, знаєте, що її чоловік помер, то вона нас спасла там. Принесе шось трошки, дасть нам поїсти і казала багато не можна, не можна, бо ви те... пухлі – мусите дійти і правда, вона нас спасла. Вона Даша називалася – Дарія.

- Чи Ви бачили як люди вмирали з голоду? І їх ховали? –

ММ – Ви знаєте, що їх не було кому хоронить. Вмирали аж за нашими городами. От це скерди колгоспні, а тут цвинтар. Знаєте, то тут прямо тягли руками... Тягнуть людину яка вмерла, попухла от голоду, вмерла. А ми так – тут переулок, тут колгосп, а тут наша хата. І як хто помре, от голоду, тянуть бідненького, вибачте що так скажжу, нема, не везуть, бо нема чим, бо позабирали все в колгосп. І тягнуть в той переулок, на цвинтар, тянуть за руки, або за ноги потягли.